

Hans største indsats vil eftertiden dog nok finde i de betydelige reformer, han gennemførte som minister på forskellige områder.

Som undervisningsminister gjorde han i årene fra 1953 til 1957 det grundlæggende arbejde for en skolereform, som han dog ikke selv kom til at lægge navn til.

Også som socialminister — fra 1957 til 1961 — gjorde han en væsentlig indsats. Baggrunden var en imponerende evne til hurtigt at overskue dette for ham nye lovgivningsområde parret med hans dybe forståelse for de svageste stillede i samfundet. Revalideringsloven må nævnes i denne sammenhæng.

Hans væsentligste interesse lå livet igennem på det kulturpolitiske område, og bedst vil han vel huskes som kulturminister i tiden fra 1961 til 1964. Her udformede han mange af sine ideer til håndgribelige realiteter, som på afgørende måde har ændret vilkårene for dansk kunst og kultur.

Kunstner var han selv. En vidtspændende og myreflittig skribent, æresmedlem af Dansk Forfatterforening, hædret i 1966 med medaljen ingenio et arti og i 1968 med forfatternes ærespris. Han nåede ikke at afslutte det værk, han var så levende optaget af i sit otium.

Som taler ejede han i sjælden grad inspirationens nådegave. Der blev lyttet, når han talte om ting, der lå ham på hjerte.

Utallige er de ansvarsfulde og betydende poster, han har bestridt i dansk politik. Offentlighedens søgelys måtte ofte hvile på ham, og kritik undgik han ikke, lige så lidt som han undgik politiske skuffelser.

Vi vil bevare mindet om en rig og levende personlighed præget af både dyb alvor og meget lune.

Hans gerning vil leve længe.“ (F. sp. 2662).
